

Rosa Aguiló dibuixa una poètica de l'espina dorsal al Museu del Suro

L'artista presenta a Palafrugell fins al 24 de juliol l'exposició 'Esquenes', una trentena d'obres i una instal·lació que difuminen els límits entre cos i natura

Un aspecte de la instal·lació que Rosa Aguiló ha creat per a les seves obres al Museu del Suro E.V.

A Localismes universals, l'exposició sobre els artistes de l'Empordà que la Fundació Vila Casas va presentar a Can Mario de Palafrugell la primavera passada, Rosa Aguiló ja hi tenia una peça de la sèrie que ara ha portat sencera a les sales temporals del veí Museu del Suro. Eren sis dibuixos acolorits que traçaven una mena de topografia de la columna vertebral, des del solc explícit que l'os imprimeix a l'esquena, fins a la seva proximitat amb un cert imaginari de la irrigació, el brancatge i l'arrelament que l'equiparaven a una espècie de torrent vital. A Esquenes,

l'exposició que té oberta al Museu del Suro, fins al 24 de juliol, les referències que aquella peça única permetien endevinar es multipliquen i s'interrelacionen no només a través de la trentena d'obres que hi ha aplegat, sinó també de la instal·lació Vèrtebres que les abraça, tot de branques fines com sarments que afloren del sostre i les parets, i un audiovisual que detalla el procés de creació de la sèrie realitzat per Ideasonora. En aquest bosc que podria semblar inquietant, Rosa Aguiló (Palafrugell, 1964) desplega, al contrari, una poètica de la plenitud com si no fos més que un creixement orgànic del qual participen tant el cos com la natura, amb el reg col·laborador de la mateixa vida viscuda, de l'emoció sentida, del pensament en curs. És un treball del tot conseqüent amb la trajectòria d'una artista que no ha renunciat mai als elements primaris de l'acte de pintar: el paper, el llapis, l'aquarel·la, la mà, i que ha fet de la subtileza i la sensibilitat una forma de rebatre la cridòria enervant del món. Les seves esquenes són, de fet, un camí de desescriptura de l'autoritat del jo com a entitat estable i sòlida, transformat aquí en una columna sinuosa, en una escaleta que no se sap si puja o si cau, en un fil que s'arremolina sobre un llit de pedres o un mapa de taques de llum o un riu d'or. A vegades punxa i pesa com un mal record, però sempre és allà, com la ratlla de l'horitzó.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-06-2022, Pàgina 24

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2159135-rosa-aguiló-dibuixa-una-poetica-de-l-espina-dorsal-al-museu-del-suro.html>